

Dosarul nr. 3ra-1031/18

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Central) V. Mihaila
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

ÎNCHEIERE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Tcacenco Stanislav, reprezentat de avocatul Ariadna Suveica (Dodi),

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Tcacenco Stanislav împotriva Biroului Vamal Chișinău, Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 01 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Tcacenco Stanislav și menținută hotărârea din 04 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 18 ianuarie 2017 Tcacenco Stanislav a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău, Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, Tcacenco Stanislav a menționat că la 02 decembrie 2016 a introdus pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, punctul de trecere Leușeni, mijlocul de transport de model "Mercedes Vito".

A relatat că potrivit declarației de tranzit prezentată- autorității vamale, a asigurat intrarea mijlocului de transport respectiv în terminal la data de 06 decembrie 2016, fiind prezentate actele justificative.

La fel a reiterat că la momentul intrării pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, a completat declarația vamală DV-6, în care a indicat valoarea în vamă a mărfii, însă vămuirea mijlocului de transport și punerea acestuia în circulație liberă nu a avut loc.

Astfel, la 16 decembrie 2016 a înaintat Serviciului Vamal o cerere prealabilă, prin care a solicitat respectarea termenului legal și asigurarea vămuirii și punerii în liberă circulație a mijlocului de transport cu eliberarea documentului TV-25.

Prin răspunsul din 19 decembrie 2016, pârâtul a refuzat soluționarea cererii

prealabile din motivul nedeclarării valorii reale în vamă a mărfii.

Reclamantul a susținut că valoarea în vamă reală a mijlocului de transport se confirmă prin contractul de vânzare-cumpărare în care este indicat prețul acestuia.

Mai mult ca atât, a susținut că pârâtul nu a prezentat probe care să combată valoarea contractuală a mijlocului de transport, iar prin refuzul ilegal de a examina cererea prealabilă, pârâtul cauzează prejudiciu pentru aflarea camionului în terminal câte 400 lei pentru fiecare zi.

Deci, a menționat că prejudiciul material calculat pentru 90 de zile constituie 36 000 de lei.

Reclamantul Tcacenco Stanislav a solicitat constatarea depășirii de către Biroul Vamal Chișinău a termenului legal de verificare a declarației vamale, a documentelor de control a mijlocului de transport, constatarea ilegalității nesoluționării în termenul legal a determinării valorii în vamă a mijlocului de transport de model "Mercedes Vito" în baza metodei valorii tranzacției, precum și vămuirea acesteia, obligarea Biroului Vamal Chișinău să determine valoarea în vamă a mijlocului de transport, repararea prejudiciului material în mărime de 36 000 lei și a prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Prin hotărârea din 04 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central acțiunea depusă de Tcacenco Stanislav a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la introducerea pe teritoriul vamal al Republicii Moldova a mijlocului de transport de model "Mercedes Vito", Tcacenco Stanislav a indicat valoarea în vamă a mijlocului de transport importat mărime de 2750 de euro.

Totodată, prima instanță a reținut că în conținutul contractului de vânzare-cumpărare prețul autoturismului este indicat în mărime de 2500 euro, iar în factura nr. 372/97B întocmită de vânzător, prețul este indicat în mărime de 5950 de euro.

Astfel, instanța a concluzionat că organul vamal în mod justificat a invocat existența anumitor discrepante între valoarea declarată a mărfii și valoarea reală tranzacționată.

Prin decizia din 01 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Tcacenco Stanislav și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 04 mai 2017.

La 21 mai 2018 Tcacenco Stanislav reprezentat de avocatul Ariadna Suveica (Dodi) a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Tcacenco Stanislav, în motivarea recursului a menționat că decizia instanței de apel a fost pronunțată cu aplicarea eronată a normelor de drept material, precum și cu aprecierea arbitrară a probelor.

A invocat că refuzul Biroului Vamal Chișinău de a aplica metoda principală de determinare a valorii în vamă este contrară prevederilor art. 11 alin. (4) din Legea nr. 1380 cu privire la tariful vamal.

Astfel a relatat că pentru confirmarea valorii în vamă a mărfurilor importate, a prezentat actele obligatorii și anume: factura, documentele de transport, actele permise necesare pentru acordarea liberului de vamă.

La fel, a indicat că organul vamal este în drept să refuze aplicarea metodei de

determinare a valorii în vamă a mărfii în baza tranzacției doar în următoarele cazuri: dacă informația prezentată de declarant la anunțarea valorii în vamă a mărfii nu este veridică sau nu este confirmată prin acte; dacă datele din actele prezentate de declarant conțin date contradictorii sau dacă valoarea în vamă a mărfurilor declarate nu este similară cu cea a altor importatori care au declarat mărfuri identice sau similare în baza valorii de tranzacție.

Recurentul a menționat că la caz, nu se atestă nici una din situațiile menționate, or informația prezentată la anunțarea valorii în vamă este veridică, confirmată prin acte, care nu conțin date contradictorii.

În consecință, recurentul a relatat că informația declarată la anunțarea valorii în vamă este veridică și confirmată prin contractul de vânzare-cumpărare și factura nr. 372/97B, conform cărora valoarea mărfii importate constituie 2500 euro, iar veridicitatea acestor probe nu a fost combătută de intimat cu probe pertinente.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, instanța de apel a emis dispozitivul deciziei la 01 februarie 2018, iar la 13 martie 2018 decizia instanței de apel a fost expediată în adresa părților (f.d. 112).

Date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 21 mai 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu

constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Tcacenco Stanislav, reprezentat de avocatul Ariadna Suveica (Dodi), nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Tcacenco Stanislav, reprezentat de avocatul Ariadna Suveica (Dodi).

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari